

Skarga wniesiona w dniu 12 lutego 2007 r. — Du Pont de Nemours (France) i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-31/07)

(2007/C 69/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Du Pont de Nemours (France) SAS (Puteaux, Francja), Du Pont Portugal Serviços (Lizbona, Portugalia), Du Pont Ibérica SL (Barcelona, Hiszpania), Du Pont de Nemours (Belgium) BVBA (Mechelen, Belgia), Du Pont de Nemours Italiana Srl (Mediolan, Włochy), Du Pont de Nemours (Nederland) BV (Dordrecht, Niderlandy), Du Pont de Nemours (Deutschland) GmbH (Bad Homburg, Niemcy), DuPont CZ s.r.o. (Praga, Republika Czeska), DuPont Hungary Trading Ltd (Budaors, Węgry), DuPont Poland Sp.z o.o. (Warszawa, Polska), DuPont Romania Srl (Bukareszt, Rumunia), Du Pont (UK) Ltd (Herts, Zjednoczone Królestwo), Du PontAGro Hellas SA (Ateny, Grecja), DuPont International Operations Sarl (Szwajcaria), DuPont Solutions (France) SAS (Puteaux, Francja) (przedstawiciele: D. Waelbroeck, N. Rampal, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności załącznika do dyrektywy Komisji 2006/133/WE, zmieniającej dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia flusilazolu jako substancji czynnej, w zakresie w jakim ustala on upływ okresu włączenia na dzień 30 czerwca 2008 r.;
- stwierdzenie nieważności art. 3 ust. 2 dyrektywy 2006/133/WE zmieniającej dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia flusilazolu jako substancji czynnej w zakresie w jakim ustala on termin, w którym państwa członkowskie, po dokonaniu ponownej oceny, zmieniają lub wycofują zezwolenia na wprowadzenia do obrotu środków ochrony roślin zawierających flusilazol na dzień 30 czerwca 2008 r.;
- stwierdzenie nieważności części A przepisów szczególnych z załącznika do dyrektywy Komisji 2006/1333/WE zmieniającej dyrektywę 91/414/EWG w zakresie, w jakim formułuje ona ograniczenia co do rodzajów upraw, do których zastosowanie flusilazolu może być dopuszczalne przez państwa członkowskie w następstwie włączenia flusilazolu do załącznika I do dyrektywy 91/414/EWG, a które winny być wdrożone do dnia 30 czerwca 2007 r. (zwane dalej „spornymi ograniczeniami”);

— nakazanie Komisji naprawienia wszelkich szkód poniesionych przez skarżące wskutek stosowania spornych ograniczeń oraz określenie kwoty wynagrodzenia za poniesione przez nie szkody, aktualnie szacowanych na około 109 milionów USD (około 84 miliony EUR) lub innej kwoty odzwierciedlającej poniesione lub potencjalne szkody po stronie skarżących, wykazane przez nie w trakcie niniejszego postępowania, w szczególności uwzględnienie przyszłych szkód;

— tytułem żądania ewentualnego, nakazanie stronom przedstawienia w rozsądnym terminie, licząc od daty wydania wyroku, danych liczbowych dotyczących kwoty wynagrodzenia ustalonej w drodze porozumienia między stronami lub w razie braku porozumienia nakazanie stronom, by w tym samym terminie przedłożyły żądania ze szczegółowymi danymi liczbowymi;

— nakazanie zapłaty odsetek od należnej kwoty, liczonych od dnia wydania wyroku przez Trybunał do dnia całkowitej zapłaty, wedle obowiązującej stopy procentowej ustalonej przez Europejski Bank Centralny w odniesieniu do podstawowych operacji refinansowania lub innej stopy procentowej określonej przez Trybunał;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące żądają stwierdzenia nieważności załącznika do dyrektywy Komisji 2006/133/WE⁽¹⁾ z dnia 11 grudnia 2006 r. zmieniającej załącznik I do dyrektywy 91/414/EWG⁽²⁾ dotyczącej wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin w zakresie, w jakim wprowadza on ograniczenia w zakresie okresu włączenia flusilazolu i rodzaju upraw, do których zastosowanie flusilazolu może być dopuszczone przez państwa członkowskie.

Skarżące twierdzą, że sporne ograniczenia mają bezprawny charakter, ponieważ opierają się na ocenie czystego „prawdopodobieństwa”, a nie ocenie „ryzyka”, zgodnie z wymogami dyrektywy 91/414/EWG. Podnoszą one, że skracając okres włączenia do 18 miesięcy, zamiast normalnego okresu 10 lat, jak i ograniczając dopuszczalne zastosowanie flusilazolu jedynie do niektórych upraw, Komisja uchybiła swym zobowiązaniom wynikającym z traktatu WE, przywołanej dyrektywy i przepisów ją zmieniających, jak również kilku zasad podstawowych i celów prawa wspólnotowego. Skarżące powołują się głównie na naruszenie przez pozwaną zasady proporcjonalności, zasady dobrej administracji oraz prawa do przedstawienia stanowiska, jak również zasad pewności prawa, ochrony uzasadnionych oczekiwań, zakazu dyskryminacji oraz obowiązku uzasadniania aktów. Wreszcie twierdzą, że pozwana nadużyła swych uprawnień, jako że arbitralnie zdecydowała o wprowadzonych ograniczeniach z naruszeniem kryteriów ustanowionych dyrektywą.

Obok żądania stwierdzenia nieważności, skarżące domagają się na podstawie art. 235 i 288 ust. 2 WE odszkodowania w celu naprawienia szkód, jakie w swoim mniemaniu poniosły w następstwie spornych ograniczeń.

- (¹) Dyrektywa Komisji 2006/133/WE zmieniająca dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia flusilazolu jako substancji czynnej (Dz.U. L 349, str. 27).
 (²) Dyrektywa Rady z dnia 15 lipca 1991 r. dotycząca wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin (Dz.U. L 230, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 7 lutego 2007 r. — Republika Słowacka przeciwko Komisji

(Sprawa T-32/07)

(2007/C 69/58)

Język postępowania: słowacki

Strony

Strona skarżąca: Republika Słowacka (przedstawiciel: J. Čorba, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji,
- utrzymanie zgodnie z art. 231 ust. 2 WE tych skutków zaskarżonej decyzji, na podstawie których skarżąca określa ilość całkowitą emisji i ich przydziałów dla operatorów instalacji położonych na jej terytorium, w przypadku gdyby Sąd Pierwszej Instancji nie uwzględnił stanowiska przedstawionego w pkt 95 skargi,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca kwestionuje decyzję Komisji z dnia 29 listopada 2006 r. w sprawie krajowego planu rozdzielania pozwoleń na emisje gazów cieplarnianych w latach 2008-2012 notyfikowanego przez Republikę Słowacką zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (¹).

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła przepisy art. 9 ust. 3 w związku z art. 9 ust. 1 i art. 11 ust. 2

dyrektywy 2003/87/WE oraz zasadę uzasadnionych oczekiwań w ten sposób, że nie uwzględniając krajowego planu rozdzielania zastosowała w zaskarżonej decyzji własną metodę ustalenia średniej rocznej maksymalnej ilości całkowitej przydziałów emisji, przejmując niesłusznie uprawnienie, które dyrektywa powierza państwu członkowskiemu.

Poza tym skarżąca twierdzi, że nawet jeżeli pozwana miałaby prawo do zastosowania własnej metody ustalenia ilości całkowitej przydziałów emisji, naruszyła ona zasadę współpracy między instytucjami Wspólnoty i organami państw członkowskich, nie konsultując się ze skarżącą przed przyjęciem zaskarżonej decyzji.

Ponadto pozwana naruszyła art. 9 ust. 3 w związku z art. 1, art. 9 ust. 1 i kryteriami 1-4 załącznika III do dyrektywy 2003/87/WE oraz ogólną zasadę proporcjonalności, ponieważ zastosowana przez nią metoda ustalenia ilości całkowitej przydziałów emisji nie uwzględnia konieczności zwiększenia produkcji energii elektrycznej na terytorium skarżącej z krajowych zasobów węgla z powodu obowiązku zamknięcia dwóch bloków elektrowni atomowej w miejscowości Jaslovské Bohunice.

W końcu skarżąca podnosi, że decyzja narusza wymogi formalne wystarczającego uzasadnienia.

- (¹) Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie i zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275, str. 32).

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 22 stycznia 2007 r. — Verband der Internationalen Caterer in Deutschland przeciwko Komisji

(Sprawa T-5/05) (¹)

(2007/C 69/59)

Język postępowania: niemiecki

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

- (¹) Dz.U. C 82 z 2.4.2005.